

na stěžovatele zahrnuta a soudem nalézacím uznána byla náhrada za immobilisované investice Š-ové do zřízení místnosti za krám. Za platnosti cit. cís. nařízení nebyla pak trestna ani činnost spadající nyní pod sankci § 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Čís. 533.

I v řízení zrušovacím může být obžalovaný zastupován více obhájci. Nemůže však být překročen počet spisů, zákonem určený.

(Rozh. ze dne 13. září 1921, Kr II 407/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zmateční stížnost obžalovaných, pokud byla podána obhájcem Dr. Františkem K-em.

Důvody:

Podle druhého odstavce § 40 tr. ř. jest obviněnému dovoleno, by užil více obhájců než jednoho. Není tudíž ani v opravném řízení zásadně vyloučeno spolupůsobení několika obhájců téhož obžalovaného; tito mohou zejména společně vyhotoviti a podepsati podání, obsahující provedení zmateční stížnosti. Ale právě tak, jako dle druhého odstavce § 40 tr. ř. nesmí, má-li obžalovaný více obhájců než jednoho, při hlavním přelíčení vzejíti z toho rozmnožení obhajovacích řečí, přednášených za obžalované, nesmí ani v řízení opravném překročen býti počet spisů, zákonem určený.

Dne 6. března 1921 došlo k nalézacímu soudu ohlášení zmateční stížnosti Františka R., sepsané i podepsané JUDrem. Josefem L.; dne 7. března 1921 došlo k témuž soudu ohlášení zmateční stížnosti Jana K. staršího, Viléma P. (podepsané zaň jeho manželkou Boženou) a Cyrila V., sepsané i podepsané JUDrem. Karlem P. Tyto zmateční stížnosti byly také v čas provedeny. Dne 8. března 1921 došlo k soudu ohlášení zmateční stížnosti týchž čtyř obžalovaných, sepsané i podepsané JUDrem. Františkem K. V dotyčném podání není ani prokázáno ani tvrzeno, že zastupování jmenovaných čtyř obžalovaných v řízení opravném bylo nyní dle § 44 tr. ř. pouze JUDru. K-ovi svěřeno. Toto ohlášení zmateční stížnosti ze dne 8. března 1921, jež došlo k soudu v době, když už právo jmenovaných čtyř obžalovaných, zmateční stížnost ohlásiti, bylo konsumováno dřívějším ohlášením, je tudíž, pokud jde o jmenované 4 obžalované, nepřipustno a právě tak nepřipustno jest i provedení jeho těmito čtyřmi obžalovanými, sepsané a podepsané Drem. K-em. V důsledku toho byla uvedená zmateční stížnost dle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878 zavržena hned v zasedání neveřejném.

Čís. 534.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Zákaz použití mimořádného zmírňovacího a změňovacího práva ve smyslu § 7, odstavec druhý, cit. zákona platí i tehdy, byl-li pachatel uznán vinným pouze pokusem podloudného vývozu.

(Rozh. ze dne 15. září 1921, Kr I 535/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 31. března 1921, pokud jím byl obžalovaný pro přečin dle § 8 tr. zák. a § 2 čís. 1 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. odsouzen do vězení na jeden týden, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a odsoudil obžalovaného do vězení na šest měsíců.

Důvody:

Výrokem rozsudku, který použil při výměře trestu na přečin dle § 8 tr. zák. a § 2 čís. 1 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. práva zmírňovacího dle § 266 tr. zák. a uložil obžalovanému trest vězení jednoho týdne, porušen byl zákon. Podle druhého odstavce § 8 tr. zák. nutno užití ve všech případech, kde zákon nenařizuje zvláštních výjimek, veškerých ustanovení, pro zločiny vůbec daných, i na pokusy zločinné a trestati jest pokus zlého skutku za použití § 47 a) tr. zák. týmž trestem, jenž uložen jest na zločin dokonáný. Toto ustanovení vztahuje se dle § 239 tr. zák. i na přečiny a přestupky. Okolnost, že trestný čin nebyl dokonán a že zůstalo při pokusu, jest okolností polehčující (§ 47 a, 264 g) tr. zák.), k níž soud přihlíží při výměře trestu zpravidla v mezích sazby trestní, na trestný čin, o něž jde, zákonem ustanovené (§§ 48, 265 tr. zák.), nezměňuje se tím základ, na němž trest se vyměřuje, nýbrž stanoveno jako pravidlo, že pro okolnosti polehčující nelze změnit ani druh ani trvání trestu; dobu trestu možno zkrátit jen v mezích, jež připouští zákon v §§ 53 a 265 tr. zák. (pravidlo, z něhož výjimky jsou stanoveny v §§ 54, 55, 260, 261, 266 tr. zák., kteréžto výjimky však o pokusu se nezmiňují). Veškerá ustanovení určující a rozšiřující neb omezující trestní moc soudů ohledně dokonáných trestných činů, platí tedy, nejsou-li v jednotlivých případech zvláštní výjimky zákonem nařízeny (na př. v §§ 138, 145 tr. zák.), meztěm pro tresty činů nedokonáných. Zásada tato, vyplývající z ustanovení všeobecného trestního zákonníka, vztahuje se ovšem sama sebou jen na trestné činy, upravené v tomto zákonníku; nemůže však býti pochybností o tom, že jest jí užití i v oboru zákonů, jimiž během doby všeobecný trestní zákonník byl doplněn, tedy i pro obor zákona ze dne 18. března 1920, č. 188 sb. z. a n. Ustanovení § 7 odstavec druhý tohoto zákona, že tresty na svobodě, v tomto zákoně uložené, nelze ani snížit pod nejnižší sazbu v tomto zákoně ustanovenou, ani zaměnit za trest jiného druhu, jest proto, — ježto zvláštních předpisů o trestání pokusu v zákoně není, — použití bez rozdílu, zdali trestný čin byl dokonán či zůstalo-li při pokusu. Použil-li tedy v této trestní věci nalézací soud mimořádného práva zmírňovacího a uložil-li trest jednoho týdne vězení, ač nejnižší sazba, zákonem v § 2 čís. 1 lit. b) stanovená, činí 6 měsíců vězení, učinil tak proti výslovnému zákazu zákona a vykročil tím z mezí svého práva zmírňovacího a změňovacího. Výrok nalézacího

soudu jest tedy zmatečným, ve smyslu § 281 čís. 11 tr. ř. a byl proto k zmateční stížnosti veřejného žalobce zrušen.

Čís. 535.

Zločin rušení domovního pokoje dle § 83 tr. zák.

I vyhrůžka může býti zákonně předpokládaným násilím.

Zákonné ochrany dle § 83 tr. zák. nepozbývá místnost tím, že dle svého určení jest (na př. jakožto bankovní, obchodní a p. místnost) přístupna širokému, individuálně neurčitému kruhu zájemníků.

(Rozh. ze dne 15. září 1921, Kr II 326/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 15. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §§ 83 a 98 b) tr. zák. a přestupkem dle § 333 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Proti rozsudkovému výroku, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 83 tr. zák., namítá stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., že nalézací soud mylně považuje zjištěné jednání stěžovatelovo za násilí, kterémužto pojmu dle názoru stížnosti odpovídá pouze skutečné (fysické) násilí na osobě nebo na majetku tak, že by dle toho nestačila ani nebezpečná vyhrůžka, o které prý však v tomto případě rovněž řeči býti nemůže. Nalézací soud shledal dle rozhodovacích důvodů násilí, vykonané stěžovatelem na řediteli »Všeobecné dopravní banky« R., v tom, že stěžovatel, vniknuv proti vůli jmenovaného ředitele do úřadovny banky v úmyslu, aby na něm vynutil zavření banky a vydání klíčů od pokladny, jménem »revolučního výboru« mu nařizoval, aby úřadovnu opustil, a že mu pro případ, nebude-li banka uzavřena, pohrozil, že to ohlásí »revolučnímu tribunálu«. Povahy činu násilného dodává tomuto stěžovatelovu jednání dle názoru nalézacího soudu okolnost, že se stěžovatel při svém hrozivém vystupování opíral o zástup asi 35 lidí před bankou čekajících a se stěžovatelem vědomě spoluúčinkujících, který chtěl zavření banky za každou cenu dosíci. Uváží-li se dále, že stěžovatel předsevzal vylíčený skutek dle rozsudkových důvodů v rámci protistátní akce, zahájené téhož dne v H. komunistickou stranou, do jejíhož pětičlenného akčního výboru předchozího dne byl zvolen, že jednání stěžovatelovo, který hned, když poprvé do banky přišel, vůči úředníkům prohlásil, že se v bance pracovati nesmí, směřovalo k tomu, aby činnost banky byla zastavena, že, když se dostavil do banky po třetí, a řediteli poručil, aby vydal klíče pokladny důvěrníku úřednictva, se tak stalo v průvodu asi 5 mužů, že stěžovatel byl při tom velmi rozčilen a stále křičel, pak dlužno závěr rozsudku, dle něhož stěžovatel vykonal na řediteli násilí, označiti jako oprávněný. Trestní zákon nepodává sice v žádném ze svých četných ustanovení, jichž pojmovým znakem je násilí, jeho definice. Než v celé řadě těchto ustanovení (§§ 76, 81, 98, a), b), 125, 174